

Ey Sevgili

– Halil Uzunts · 23 Ocak 2013

Dizleri kanıyor gölgemin
çok üşüdü nefesine tutsak yüreğim
İçimdeki teslimiyete kaçınıcı çizik atışım
En büyük sarsıntı ruhumdaki kıyametin,

Ey sevgili...
uhudun zirvesinde kanıyor hasretim,
keskin bir uykunun kundağında
kabuslar eşliğinde yaşayan ölü benim...

Affet ey nebi...
şems olup düşemedik dünyanın siyahına
bülbül gibi çağlayamadık sevdana ,
ahh bu nefsin kölesi canıma
perişan bir ruhtan ötesini veremedim...

Yuvarlanıyorum çığdan kopmuş kar tanesinin bakışlarında
üşümüş damarlarım kanarken
ıslanmış güneşler çağırıyorum avuçlarıma,
ateşe su taşıyan serçe kadar layık olamadım sana...

Nasıl yandığımın resmidir parmak izimdeki çile
ümitler sallanırken hasretin sol kafesinde
yaşadığım yitik kenti ört üzerime
cübbene iliklenen yama kadar masum olamadım..

şimdi ben yolların tozuna karışmış
umudunu yitirmiş yaşamlar kadar hansız,
büyük bir boşluğun ortasında
kaçacak sımsıcak bir yürek arıyorum

Alevlerin bağrında Üşüyorum ey nebi...
el uzat kalbimin kıvrımlarına
ruhumun sinesini karartmadan günah
benide al yanına!

Halil Uzuntaş